

תפ"ח 2193/02/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 2193-02-16

לפני: כבוד סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר -

כבוד השופטת יעל רז-לוי

כבוד השופט שלמה פרידלנדר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עינת בלנרו - מפמ"ד

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד מאיר סויסה

הנאשם

הכרעת דין

ניתן בזאת צו איסור פרסום כל פרט המזהה את המתלוננת, הנאשם ובני משפחתם, ולרבות פרסום שמות, כתובות מקומות עבודה או כתובת או עיר מגורים. האיסור לפרסם את פרטי הזיהוי של הנאשם הוא כדי להגן על המתלוננת שהיא בת משפחתו - אחיינית אשתו.

השופט נתן זלוצ'ובר:

א. כתב האישום והמענה

1. הנאשם הינו דודה של המתלוננת, ילידת 1994.
2. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, המתלוננת היתה תלמידת תיכון ובמקביל אחת לשבוע עבדה בניקיון חדר המדרגות בבניין בו התגוררו הנאשם ובני משפחתו.
3. בתאריך 00.00.2010, בשעות אחר הצהריים, סיימה המתלוננת לנקות את חדר המדרגות ונכנסה לביתו של הנאשם. המתלוננת סייעה לאשת הנאשם במטבח ולאחר מכן הלכה מן המטבח לאחד החדרים.
4. הנאשם, אשר ישב על ספה בסלון, חיבק את המתלוננת כשגבה מופנה אליו, אחז במותניה, הושיב אותה על ברכיו, נגע בחזה, סובב את ראשה וליקק את שפתיה וזאת לשם גירוי, סיפוק וביזוי מיניים.
5. המתלוננת בתגובה הכתה את הנאשם באמצעות מרפקה וכן הכתה אותו בראשו באגרופה.
6. במעשיו אלו, הנאשם, עשה במתלוננת מעשה מגונה, שלא בהסכמתה החופשית ובהיותה קטינה מתחת לגיל שש עשרה ובת משפחתו, עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

במענה לכתב האישום, טען ב"כ הנאשם, כי למתלוננת יש שתי גרסאות שונות המשליכות על גרסת הנאשם. המתלוננת ציינה שני מועדים שונים באותו יום שלכאורה בטווח הזמן הזה נעשה המעשה העברייני. אם נעשה במועד האחד, לנאשם יש טענת אליבי שנבדקה ונמצאה אמינה - במועד הרלוונטי, הנאשם היה בעבודתו כאזרח עובד צה"ל עד השעה 17:23 ומשם לקח לו זמן להגיע לביתו. אם נעשה במועד האחר, הנאשם כופר בטענת המתלוננת.

ב. פרשת התביעה

1. בעימות שנערך בין הנאשם ובין המתלוננת (ת/3), המתלוננת הטיחה בנאשם שלפני 4 שנים היא היתה בביתו, כאשר הגיעה לשטוף את המדרגות והוא תפס אותה, הושיב אותה על ברכיו וניסה לנשק אותה. הנאשם השיב שזה לא היה. שום מגע לא היה. המתלוננת שאלה אותו **"את האגרופים שנתתי לך... אתה גם זוכר כי זה היה סוג של מגע"** הנאשם השיב **"לא, כי לא היו אגרופים שנתתי לי"**.

הנאשם אישר שאם יצא מהעבודה בשעה 17:23 ביום האירוע, בשעה 18:00 הוא כבר היה בבית, אך שלל את טענות המתלוננת ואמר **"איפה היו אשתי והילדים?"**, המתלוננת השיבה שבנו היה בחדר ואשתו לקחה כביסה לאחד החדרים.

הנאשם אישר שחיבק את המתלוננת בעבר אך לא נישק אותה. לדבריו, היא הגישה תלונה מכיוון שלחצו עליה. והוא אינו יודע מי לחץ עליה.

המתלוננת שאלה את הנאשם: **"למה שאני יעשה לך את זה?"** והנאשם השיב: **"כי יש לך הפרעה... את מושפעת זה בטוח"**.

המתלוננת פנתה אל הנאשם ואמרה לו: **"למה שאני יכניס את עצמי, בת 20 לתחנת משטרה ואתחיל את כל התהליך הזה, למה אתה חושב שאני רוצה להרוס לך את החיים ואת המשפחה?"** הנאשם השיב **"לא יודע, תשאלי את עצמך"**.

המתלוננת נחקרה ארוכות בבית המשפט. חקירתה הנגדית היתה ארוכה ולעיתים אף מתישה והשאלות חזרו על עצמן בווריאציות שונות.

המתלוננת העידה בבית המשפט, כי היא בת 22. לדבריה, היא הגישה תלונה לפני כשנה בנוגע למקרה שאירע לפני 6 שנים, חודש לפני שהיתה בת 16. הנאשם הוא בעלה של דודתה (אחות אביה). במועד הרלוונטי לכתב האישום, היא ניקתה את בניין מגוריו של הנאשם ודודתה ולאחר מכן הלכה לדירתם. לדבריה, כאשר דודתה נכנסה לחדר, הנאשם ישב על ספה בסלון והמתלוננת היתה לידו. הנאשם תפס אותה, הושיב אותה עליו, נגע לה בחזה וניסה לנשק אותה. היא קפאה במשך כמה שניות ואז שחררה את אחיזתו עם המרפק שלה, הרביצה לו וברחה מהמקום. המתלוננת אמרה שהאירוע התרחש בתאריך 00.00.2010, והיא זוכרת זאת מכיוון שזה יום ההולדת של אמה. לדבריה, היא זוכרת שלאחר האירוע באותו ערב היא הלכה לביתה, ומשם הם הלכו לאחותה על מנת לחגוג לאמא שלה יום הולדת. המתלוננת אמרה שהיא לא דיברה על כך ולאחר חצי שנה היא סיפרה לאחותה הגדולה. לאחר מכן המשיכה בחייה והתמודדה לבד. זמן קצר לאחר שהיא התגייסה, נודע לאח שלה על התיק השני שנפתח נגד הנאשם, הוא סיפר לאחותה הגדולה ואחותה, שידעה מה הנאשם עשה לה, סיפרה

לאחיה שגם המתלוננת חוותה פגיעה מינית מצד הנאשם. אחיה ואחותה קראו למתלוננת לחדר, שוחחו איתה על העניין ולאחר מכן הם הלכו לביתם וסיפרו להורים - המתלוננת סיפרה לאמה ואחיה סיפר לאביה. המתלוננת החליטה לא להגיש תלונה בשלב זה וציינה שאביה קיבל את זה מאוד קשה וחשש איך החשיפה תשפיע על יחסיו עם אחותו (אשת הנאשם) וכן חשש למצבה הבריאותי של אחותו. כן ציינה שהלכה לטיפול אחד במרכז מהו"ת במסגרת הצבא (מרכז מהו"ת הוא מרכז התמודדות ותמיכה אשר מספק סיוע נפשי לחיילים וחיילות אשר נפגעו על רקע מיני, אלימות במשפחה או היריון בלתי מתוכנן, במהלך שירותם הצבאי או טרום גיוסם), אך מכיוון שהיו לה שאיפות להתקדם בצבא והיא חששה שחשיפת האירוע תקשה עליה להתקדם, היא הפסיקה את הטיפול. לדבריה, היא ידעה שכאשר היא תשתחרר: "אני סוגרת את המעגל הזה" וזמן קצר לפני שהשתחררה מהצבא היא הגישה תלונה.

המתלוננת נשאלה מה הם שמעו לגבי "התיק השני" (הצדדים הסכימו שהמתלוננת תענה רק לעצם אמירת הדברים). המתלוננת השיבה שאח שלה קיבל מידע שהנאשם פגע מינית בשתי בנות דודתה.

המתלוננת ציינה שנהגה לנקות את מדרגות בניין מגורי הנאשם בדרך כלל בימי חמישי או שישי, תלוי בשעה בה סיימה את יום הלימודים. היו ימים בהם לא למדה או סיימה מוקדם, אך בדרך כלל היא הגיעה בשעות הערב. לדבריה, כאשר ניקתה ביום שישי זה היה בבוקר, לפני כניסת השבת וביום האירוע היא ניקתה ביום חמישי בשעות הערב, בין השעות 17:00-19:00. המתלוננת הסבירה שהיא זוכרת את טווח השעות מכיוון שכאשר היא יצאה מבית הנאשם היה חשוך ומיד לאחר מכן הם הלכו לחגיגות יום ההולדת של אמה.

המתלוננת ציינה שמלבד הנאשם, בביתו היו אשתו (דודתה) ובנו שהיה בחדר.

המתלוננת פירטה ביחס לאירוע, כי האירוע נמשך כ-40 שניות מקסימום, עד שהמתלוננת התעשתה והגיבה. המתלוננת סיפרה שהיא עמדה לא רחוק מהנאשם, הוא הושיט את ידיו והושיב אותה על ברכיו, כך שהיתה עם הגב אליו, ידיו של הנאשם היו מתחת לבית השחי שלה "זאת אומרת בצורת חיבוק מאחורה". הנאשם נגע בחזה מעל לבגדיה, סובב לה את הראש ונישק אותה, או לפחות ניסה. המתלוננת אמרה שהרגישה את הלשון שלו, על השפתיים שלה וברגע הזה היא התעשתה והגיבה. היא היתה עם הגב אליו ועם מרפק ימין היא שחררה את אחיזתו, בלהט הרגע היא גם הרביצה לו, לקחה את הדברים שלה וירדה במדרגות. בזמן זה, שהיה קצר מאוד, דודתה היתה בחדר והיא אינה זוכרת שהיא ראתה אותה כשיצאה.

המתלוננת סיפרה שלפני האירוע היה לה קשר משפחתי, לא קרוב מידי, עם דודתה והנאשם. עוד סיפרה שלא היה לה קשר מיוחד עם בנות הדודות שלה והיא שוחחה איתן על העניין רק "כשכל העניין התפוצץ".

נאמר למתלוננת שהנאשם טען, כי מדובר בקנוניה שלה ושל בנות הדודות שלה ושהכל שקר, המתלוננת השיבה: **"אני בחורה בת 22, בתחילת דרכה בחיים. בין אם זה לימודים ובין אם זה עבודה ובין אם זה הישגים, אין לי שום אינטרס להכניס את עצמי לחור כזה, לבועה כזאת רעה של מעשים שנעשו לי, סתם. אני לא רוצה לעשות רע לעצמי ובעצם בעובדה שאני פותחת את כל הסיפור הזה, זה כן, זה להכניס את עצמי שוב פעם לאותו המקרה וזה גם ככה דרש התמודדות לא קלה, אין לי אינטרס להרוס משפחה ואין לי אינטרס להעליל על הנאשם עלילות שווא"**.

המתלוננת סיפרה שאביה אמר לה **"למה את צריכה את זה? זה משטרה, זה לפתוח את זה וגם ככה**

אחותי לא מרגישה טוב". לדבריה, היה לה מאוד קשה ללכת נגד המילה של אביה. המתלוננת סיפרה שיום אחד, הנושא עלה ואביה אמר לה דברים שהיא לא אהבה לשמוע (המתלוננת בוכה) והיא אמרה לאביה "שאם הוא בוחר להאמין אז שיאמין ואם הוא לא מאמין אז שלא יהיה אבא שלי... ואמרתי לו שהוא בעצם האכזבה הכי גדולה שלי בכל הסיפור הזה, כי אם יש מישהו שחשבתי שיתמוך בי ושילך איתי ושיאמין לי, שיהיה כתף לפחות, אז זה הוא ופשוט לקחתי את הרגליים יום אחד ויצאתי מהבית באמצע המריבה הזאת... הלכתי להירגע. הגעתי בסופו של דבר לחברה שלי, ישבתי אצלה קצת, המשכתי להסתובב".
(עמ' 18-17 לפרוטוקול מיום 13/10/16)

המתלוננת אמרה שהיא סיפרה על האירוע לשתי חברותיה.

המתלוננת אמרה שלאחר האירוע היא ראתה את הנאשם. היא לא אמרה לו שלום, לא רקדה איתו באירועים משפחתיים ולא התקרבה אליו. לדבריה, היא התחמקה ממגע איתו. המתלוננת אמרה שמיד לאחר האירוע היא ברחה מביתו של הנאשם מכיוון ש"הייתי בסטרס, הייתי בלחץ, הייתי מבולבלת, הייתי כל מה שכן אדם יכול להרגיש בסיטואציה כזאת".

בחקירתה הנגדית, המתלוננת אישרה שבחקירותיה במשטרה היא לא סיפרה על המריבה עם אביה. המתלוננת אמרה שהיא לא זוכרת אם המריבה עם אביה היתה לאחר שהיא הגישה את התלונה והסבירה שבחקירה במשטרה והיא לא רצתה לערב את אביה ולהזכיר פרטים הנוגעים אליו. כשנאמר למתלוננת שבעימות היא עירבה את אביה ואמרה "אבא שלי, המשפחה מאוד יקרה לו, הוא לא רצה שאני... כי הוא דאג לילדים שלכם..", המתלוננת השיבה שהמצב בינה ובין אביה רגיש ושהיא אינה זוכרת אם המריבה עם אביה התרחשה לפני או אחרי העימות והחקירות, לדעתה זה קרה אחרי ולכן היא לא הזכירה את זה.

נאמר למתלוננת שיש סתירה בין האופן בו היא תיארה את האירוע ובין האופן בו אחותה הגדולה תיארה אותו, כאשר המתלוננת סיפרה שהנאשם הושיב אותה על ברכיו ואחותה הגדולה טענה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם "הושיב אותה על איבר המין שלו". המתלוננת הסבירה שמדובר באותו תיאור "ברגע שהוא הושיב אותי על רגל שמאל שלו, מן הסתם זה היה במקביל לאיבר המין. הגיוני". המתלוננת ציינה שכנראה אחותה הסיקה מהתיאור שלה, שהנאשם הושיב אותה על איבר מינו "כי ברכיים זה ברכיים, מעל לברכיים יש ירכיים ובין הירכיים יש איבר מין. הרי לא יכולתי לשבת על הברך עצמה, אז כנראה שישבתי על הירך מן הסתם".

המתלוננת אישרה שהיא ידעה שיש פסול במעשה של הנאשם. לדבריה, היא לא צעקה ולא קראה לדודתה מכיוון שהיא היתה מאוד מבוהלת. המתלוננת נשאלה האם דיברה אל הנאשם באותו רגע והשיבה "אני חושבת שקיללתי אותו... אני מניחה שקללות רגילות כמו בן זונה". המתלוננת אישרה שהיא לא אמרה בחקירותיה שהיא קיללה את הנאשם. נאמר לה שאחותה אמרה בחקירתה שהמתלוננת אמרה לנאשם "בן זונה". המתלוננת השיבה "זה לא דבר שאני מתגאה בו עכשיו, שאני מקללת ובנוסף, לא הרגשתי צורך לספר דבר כזה".

המתלוננת הבהירה שהיא לא קראה את העדויות של אחותה ושל אמה והן לא תיאמו עדויות.

המתלוננת אישרה שהיא בת דודה של X (השם המלא נאמר לפרוטוקול - נ.ז.). לדבריה, כיום היא לא בקשר

איתה יותר מידי ולפני כשנתיים שלוש, הן היו בקשר "משפחתי לחלוטין... היא לא באה לשבת איתי ולדבר איתי... קשר משפחתי רחוק". המתלוננת ציינה, שהיא סיפרה לה קצת על האירוע שהיא חוותה לאחר שהכל התפוצץ. המתלוננת שללה את האפשרות שבת דודתה דרבנה אותה להתלונן על הנאשם.

המתלוננת אישרה שבחקירתה במשטרה היא אמרה שהיא נהגה להגיע לנקות את הבניין בשעה 17:00 ושהיא לוקח לה מקסימום חצי שעה לנקות את המדרגות. המתלוננת הסבירה שביום האירוע, היא היתה בבית הנאשם, דיברה עם דודתה - אשת הנאשם, לאחר מכן ירדה לנקות את המדרגות וכשסיימה שוב עלתה לביתו של הנאשם.

המתלוננת אישרה שהיא ראתה את דודתה כאשר היא הגיעה לבית הנאשם והיא אינה זוכרת אם היא ראתה את הנאשם כשהיא היתה בביתו לפני ששטפה את המדרגות או שהוא הגיע לאחר מכן. המתלוננת אמרה שהיא יודעת שבנו של הנאשם היה בחדר מכיוון שדלת חדרו היתה פתוחה "היה חריץ קטן" והיא ראתה שהוא יושב במחשב. המתלוננת אישרה שחדרו משקיף לכיוון הסלון.

לדברי המתלוננת, אשת הנאשם היתה עסוקה בהכנות לקראת השבת ולאחר מכן נכנסה לאחד מחדרי הבית עם כביסה מקופלת. המתלוננת אמרה שאינה יודעת לאיזה חדר. המתלוננת הבהירה שלא אמרה בחקירתה שדודתה, היתה עם סל כביסה אלא עם כביסה.

המתלוננת אמרה שהיא לא יודעת כמה זמן דודתה היתה בחדר מכיוון שהמתלוננת יצאה מהבית לפני שדודתה יצאה מהחדר אבל האירוע נמשך כשלושים ארבעים שניות.

המתלוננת אמרה שיכול להיות שבנו של הנאשם ראה אותה מרביצה לאבא שלו, אך דלת חדרו היתה די סגורה.

נאמר למתלוננת שבאחת החקירות היא אמרה שהיא ניקתה את הבניין בין השעות 15:00-17:00 ובחקירה אחרת היא אמרה שהיא ניקתה בין השעות 17:00-19:00. המתלוננת הבהירה שהיא לא הגיעה לנקות את הבניין בימים ובשעות קבועות. היא ניקתה בימי חמישי או שישי. בימי חמישי את סיימה את יום הלימודים בערך בשעה 15:00 ולפעמים היא היתה הולכת ישר לאחר הלימודים לנקות את הבניין ולפעמים הלכה קודם לביתה, אכלה, התארגנה והגיעה לנקות את הבניין.

נאמר למתלוננת שהיא סיפרה לבן זוגה על האירוע, אך כאשר החוקרת התקשרה אליו, הוא אמר שאם זה בקשר לחברה שלו, הוא לא יודע כלום. המתלוננת השיבה שהיא סיכמה איתו באותה תקופה שהיא לא מערבת אותו בעניין הזה ואף אמרה לו להגיד שהוא לא מעוניין להתערב בזה בשום צורה. נאמר למתלוננת שחבר שלה אמר שהוא לא יודע כלום ולא שהוא לא רוצה להתערב. המתלוננת השיבה "מה שהוא אמר זה שלו. תשאל אותו. אני לא יכולה להעיד בשמו. הוא אמר אז הוא אמר".

המתלוננת נשאלה מדוע אמה אמרה בחקירתה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם ניסה לנשק אותה והשיבה שלא היה לה נעים להגיד לאמא שלה שהיא הרגישה את הלשון של הנאשם על השפתיים שלה ושלא מדובר בנשיקה מכיוון שהיא לא נישקה אותו, זה היה יותר כמו "ליקוק של השפתיים שלי בניסיון לנשק אותי", נאמר למתלוננת שהיא סיפרה לאמא שלה שהנאשם נגע בה, אז מדוע התביישה לספר שליךק לה את השפתיים? המתלוננת השיבה "אני אישה, הגוף שלי זה המקדש שלי. מה שאני מרגישה בנוח אני מרגישה

בנוח ומה שפחות, פחות".

נאמר למתלוננת שכאשר היא נחקרה לראשונה, היא נשאלה מתי התרחש האירוע והשיבה "אני לא זוכרת את השעה המדויקת אבל זה היה שעת אחר הצהריים" ולאחר שהיא שמעה את גרסת הנאשם, שאמר שביום האירוע הוא היה במקום העבודה עד שעה 17:23 והגיע לבית רק בשעה 18:00, שינתה את גרסתה ואמרה שהאירוע התרחש בין השעות 15:00-17:00 ולאחר מכן שוב שינתה את גרסתה ואמרה שהתרחש בין השעות 17:00-19:00. המתלוננת השיבה שאחר הצהריים זה 17:00 ולא לפני. עוד הוסיפה שהיא כלל לא ידעה מה הנאשם מסר בעדותו ומתי הוא נחקר "נראה לי שזה דבר שהוא חסוי ולא גלוי בפני, אז לתאם גרסאות עם הגרסה שלו? אני לא חושבת שיכולתי".

המתלוננת שללה את האפשרות שתיאמה עם בת דודתה את הגשת התלונה נגד הנאשם. לדבריה מה שקרה עם בת דודתה הוא מספיק חמור כדי שהנאשם יקבל את עונשו "מספיק חמור בשביל שאני אוסיף את השלושים שניות האלה... כי אצלי זה היה שלושים שניות, שם זה היה כמה שנים". המתלוננת שללה את האפשרות שהגישה תלונת שווא נגד הנאשם על מנת להרוויח כסף מכך. לדבריה, "אני בחורה בת 22, בתחילת דרכי, כסף לא חסר לי, יש לי עוד הרבה שנים לעשות כסף... ובהמשך "לא חסר לי כלום ברוך השם, לא חסר לי שום דבר. אז להרוויח כסף? פחות. לרצות את העונש שלו? הרבה יותר".

המתלוננת הסבירה שכאשר הנאשם הושיב אותה עליו, הוא מישש את חזה - היא הדגימה, ביוזמתה, תנועה של חפינת הקצה העליון של בקבוק המים המונח לידה. המתלוננת נשאלה מדוע בחקירתה אמרה שהנאשם "מחץ את החזה שלי קצת" והשיבה "זה בדיוק בין לבין. זה בין נגיעה לחפינה, זה מחיצה". המתלוננת נשאלה כיצד ייתכן שלא סיפרה לאף אחד מה קרה מיד לאחר האירוע והשיבה "כל אחת לוקחת כמה זמן שהיא מרגישה בנוח לפתוח את הסיפור ולדבר עליו. זה לא קל להוציא את הדבר הזה ולדבר עליו ולשתף בכלל דבר שהוא כל כך אישי. אין לי שום אינטרס לפגוע כך בחייו של בן אדם. אני בסך הכל רוצה לעשות צדק על מה שנעשה לי".

המתלוננת נשאלה האם היא הפסיקה לנקות את בניין המגורים של הנאשם מכיוון שהיא היתה בתקופה של מבחנים והשיבה "נכון" אך מיד לאחר מכן אמרה שדעתה הוסחה מכיוון שהטלפון שלה הבהב ואמרה שהפסיקה לנקות מכיוון שלא רצתה להתקרב לביתו של הנאשם.

2. ע.ת 2 אם המתלוננת, העידה בבית המשפט, כי לפני האירוע היו להם יחסים מעולים עם הנאשם וגיסתה. העדה סיפרה שבחג הפסח, הם התארחו אצל אחיה, המתלוננת היתה עם אחותה הגדולה באחד החדרים והעדה הבחינה, כי היא יצאה בוכה מהחדר. לדבריה, היא שאלה את המתלוננת מדוע היא בוכה והמתלוננת לא השיבה, והלכה לביתה. לאחר כחצי שעה גם העדה הלכה לביתן. לדבריה, המתלוננת "היתה היסטורית, במצב ממש לא טוב, היא לא הפסיקה לבכות, מסתבר שבאותו יום היא שמעה מה קרה במשפחה ואז עליתי הביתה והיא סיפרה לי את כל מה שקרה".

העדה סיפרה שהמתלוננת נהגה לנקות את בניין המגורים של הנאשם בימי חמישי. באחד הימים, בשעות אחר הצהריים, הנאשם ניסה לכפות עצמו עליה, ניסה לגעת בחזה, ניסה לנשק אותה והיא הדפה אותו ממנה בכוח, נתנה לו מכה וברחה.

העדה ציינה שחגגו לה יום הולדת באותו יום, המתלוננת הגיע לבית ולאחר יום-יומיים המתלוננת ביקשה מהעדה שתגיד לאשת הנאשם שהיא לא יכולה לנקות יותר את מדרגות בנין המגורים מכיון שיש לה לימודים. העדה ציינה שהיא לא ידעה על האירוע במשך שנתיים ושהיום היא משחזרת את שאירע.

העדה אמרה שכל הסימנים הצביעו על מה שקרה אך העדה לא שמה לב לכך - חלה ירידה משמעותית בהישגיה הלימודיים של המתלוננת והמתלוננת לא הסכימה להתקרב לביתו של הנאשם וכאשר נשאלה על ידי בני משפחה מה הסיבה לכך, היא לא השיבה.

העדה אישרה שהיא לא אמרה בחקירתה במשטרה שהמתלוננת נהגה לנקות את מדרגות הבנין בימי חמישי ושביום האירוע היא ניקתה את הבנין בשעות אחר הצהריים. לדבריה, היא לא נשאלה על כך. העדה שללה את האפשרות שהמתלוננת סיפרה לה מה היא אמרה בעדותה בבית המשפט.

העדה סיפרה שהמתלוננת סיפרה לה על האירוע כשנתיים לאחר שאירע, היא תמכה בה ובהגשת תלונה במשטרה אך למתלוננת לקח קצת זמן עד שהגישה תלונה במשטרה.

3. ע.ת 5 אחות המתלוננת - חקירתה במשטרה הוגשה תחת חקירתה הראשית.

מחקירתה במשטרה מיום 25.11.2014 (ת/8) עולה, כי לפני כשלוש שנים המתלוננת שיתפה אותה, כי היא נפגעה מינית על ידי הנאשם. לדבריה, המתלוננת אמרה לה שכאשר היא סיימה לשטוף את בנין מגוריו של הנאשם, היא הלכה לביתו, אשת הנאשם נכנסה לאחד החדרים, המתלוננת עמדה עם הגב אל הנאשם, הנאשם תפס אותה, סובב אותה והושיב אותה על איבר המין שלו, נגע בחזה ונישק אותה עם לשון. עוד ציינה, שהנאשם ביצע את העבירות מעל בגדיה של המתלוננת ושגם הנאשם היה לבוש.

העדה אמרה שהיא שאלה את המתלוננת **"התנשקת איתו?"** והמתלוננת השיבה לה **"שהיא לא התנשקה, שהיא לא נתנה לו בחזרה אבל היא זוכרת שהלשון שלו הרטיבה לה את הפה והיא כמעט הקיאה ואז היא אמרה שמרוב בהלה היא הגיבה והרביצה לו, אני חושבת שהיא נתנה לו אגרוף... היא אמרה לו בן זונה ולא חזרה לשם עד היום"**. לדבריה, המתלוננת ביקשה ממנה שאף אחד לא ידע ואמרה לה שהיא בטוחה שהיא לא היחידה שנפגעה מהנאשם מינית ושכנות דודתה, ששהו בביתו הרבה, גם חוו פגיעה כזאת.

העדה סיפרה שבשנת 2012 בערב ליל הסדר, אח שלה סיפר לה שהנאשם "נגע" בבנות דודתה. העדה סיפרה למתלוננת מה שהאח סיפר לה והמתלוננת סיפרה לאחיה על הפגיעה שחוותה מצד הנאשם. לאחר מכן המתלוננת סיפרה להוריה. המתלוננת לא רצתה לפנות לתחנת המשטרה מכיון שלא רצתה לסכסך בין אשת הנאשם ובין אביה (השניים אחים). העדה סיפרה שהמתלוננת כל הזמן אמרה לה שהיא חולמת על האירוע והעדה ניסתה לשכנע אותה שתתלונן על הנאשם, היא קישרה אותה למסל"ן וזה הועבר לטיפול דרך הצבא.

העדה ציינה שהמתלוננת פיתחה חרדות, שמנה מאוד והיא בטוחה שזה קשור לפגיעה שחוותה.

העדה אמרה שהיא יודעת שהמתלוננת סיפרה גם לחברתה על האירוע.

בחקירתה הנגדית העדה אישרה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם תפס אותה, סובב אותה והושיב אותה על

איבר המין שלו. העדה אמרה שהאירוע התרחש ביום ההולדת של אימה -והיא לא יודעת באיזה יום בשבוע או באיזו שעה.

לדברי העדה, המתלוננת אמרה לה שהיא שיתפה אותה ואת חברתה במה שקרה.

העדה ציינה שהיא עומדת אחרי דבריה, כי המתלוננת שמנה מאוד ופיתחה חרדות וסיוטים מאז האירוע, היא הוסיפה שבשנה האחרונה היא מתאמנת.

העדה נשאלה מדוע היא לא פנתה לנאשם או לאשתו לאחר שהמתלוננת סיפרה לה על האירוע והשיבה **"תגיד, אם היו אונסים את הבת שלך, היית פונה לאנס??"**.

העדה אמרה שהיא לא יודעת מה בדיוק המתלוננת סיפרה לאמה. העדה סיפרה שהיא ניסתה לעזור למתלוננת, היא פנתה למסל", אך המתלוננת לא הסכימה לדבר עם אף אחד.

4. ע.ת 3 רס"מ חן פנטה, חוקרת במשטרה. המסמכים שערכה הוגשו בהסכמה תחת חקירתה הראשית.

העדה ערכה מזכר ביום 22.02.2015 (ת/1) בו ציינה, כי חברתה של המתלוננת מסרה כי תגיע לתחנת המשטרה. העדה התקשרה אליה מספר פעמים אך היא לא ענתה. כן ציינה במזכר שיצרה קשר עם בן זוגה דאז של המתלוננת והוא אמר לה שאם היא מתקשרת בנוגע למתלוננת "הוא לא יודע כלום". מאוחר יותר התקשרה אליה המתלוננת וביקשה ממנה לא לערב את בן זוגה וציינה שהוא לא יודע פרטים על האירוע, למעט שמדובר בהטרדה ושהנאשם הושיב אותה על הברכיים.

העדה כתבה במזכר מיום 29.12.2014 (ת/2א), כי במהלך גביית עדות המתלוננת, המתלוננת בכתה והייתה מאוד נסערת כאשר נתבקשה לספר על האירוע.

העדה ציינה במזכר שכתבה ביום 17.12.2014 (ת/4), כי המתלוננת אמרה לה שהיא עבדה בניקיון הבניין בימי חמישי בין השעות 15:00-17:00 ושזמן הניקיון היה כחצי שעה ושאלה לא היתה מגיעה ביום חמישי, היא היתה מגיעה ביום שישי בשעות הבוקר או הצהריים. עוד ציינה שהמתלוננת אמרה לה שלא זכור לה באיזו שעה עבדה באותו יום.

בחקירתה הנגדית העידה העדה, כי אינה זוכרת מדוע לא ניסתה לחקור את אבי המתלוננת. כמו כן אמרה שכן זוגה דאז של המתלוננת לא נחקר מכיוון שהמתלוננת ביקשה לא לערב אותו ושהוא אינו יודע שום דבר והעדה אף שוחחה עימו וכתבה מזכר על כך.

העדה אישרה שהמתלוננת אמרה לה שהיא סיפרה לחבר שלה שהנאשם הושיב אותה על הברכיים וחבר של המתלוננת אמר לעדה שהוא לא יודע שום דבר.

העדה ציינה שכתבה מזכר על מצבה הנפשי של המתלוננת בזמן החקירה ולא ציינה זאת בגוף התמליל החקירה מכיוון שמדובר במקרה רגיש והיא היתה עסוקה בלעזור למתלוננת. העדה אישרה שהיא לא תיעדה בצילום את המתלוננת בוכה.

העדה אישרה שלא הזמינה את אשת הנאשם ואת בנו לחקירה מכיוון שבעימות הנאשם שאל את המתלוננת "איפה היו אשתי והילדים?" והמתלוננת השיבה בהתאם לגרסתה והנאשם לא טען משהו אחר.

העדה אישרה שהיא ידעה שהנאשם סיים את יום העבודה ביום האירוע הנטען בשעה 17:23 ושהוא חזר לביתו בהסעה והיא לא ביררה כמה זמן לוקח להגיע לביתו עם ההסעה.

העדה אישרה שהיא ניסתה להשיג את חברתה של המתלוננת, אך היא לא ענתה לה.

5. ממכתב עליו חתומה סגן גל ברוך עולה, כי המתלוננת פנתה למרכז מהו"ת ביום 02.04.2013 בעקבות אירוע שעברה. נכתב כי המתלוננת הגיעה לפגישה ראשונית ולכן מכן אמרה שאם היא תהיה מעוניינת בהמשך טיפול, היא תיצור קשר עם מהו"ת.

ע.ת. 4 גל ברוך, ששירתה בצבא במרכז מהו"ת, העידה בבית המשפט, כי היא הוציאה מידע מטבלה שהיתה שמורה במערכת, הדפיסה והעבירה לחוקרת ולכן היא חתומה על המסמך, אך לא ערכה את המסמך בעצמה.

גרסת הנאשם

6. בחקירתו של הנאשם במשטרה מיום 16.12.2014, הנאשם אמר שהמתלוננת המציאה את הדברים. לדבריו, המתלוננת נהגה לשטוף את מדרגות הבניין ולקחה מביתם את חומרי הניקיון. הנאשם ציין שהיא נהגה לנקות במשך חצי שעה וללכת. עוד הוסיף שכאשר היא היתה מגיעה אשתו היתה בבית וגם הילדים לפעמים. הנאשם נשאל האם נהג לנשק את המתלוננת כאשר היה פוגש אותה והשיב "יכול להיות שהייתי מנשק אותה אבל לא נשיקה מגונה...". הנאשם נשאל למה שהמתלוננת תגיד דברים שלא קרו והשיב "אולי תחת לחץ" בהמשך אמר שבת משפחה נוספת התלוננה עליו וייתכן שהיא לחצה על המתלוננת.

הנאשם אמר שהמתלוננת הפסיקה לנקות את הבניין בגלל מבחנים. הנאשם נשאל מתי לאחרונה המתלוננת היתה בביתם, האם זה היה באותו יום של המקרה והשיב "כן, אני חושב". בהמשך אמר שהאירוע לא התרחש.

הנאשם אמר שהוא עובד באופן קבוע בין השעות 07:15-18:00.

מכרטיס הנוכחות של הנאשם במקום עבודתו (ת/6) עולה, כי הנאשם עבד ביום 00.00.2010 בין השעות 07:07-17:23.

הנאשם העיד בבית המשפט, כי ביום האירוע הוא סיים לעבוד בשעה 17:30 והגיע לבית בשעה 18:00. הנאשם טען שהוא לא ביצע במתלוננת מעשים מגונים אלא "בסך הכל חיבקתי אותה, לא נישקתי ולא מעבר לזה". ב"כ הנאשם שאל את הנאשם "כשאתה אומר שבסך הכל חיבקת אותה, אתה מתכוון למה? למה שאמרת במשטרה?". ב"כ המאשימה התנגדה וטענה שמדובר בשאלה מדריכה ובית המשפט קיבל את התנגדותה. הנאשם נשאל על ידי בית המשפט למה הוא התכוון והאם חיבק את המתלוננת והוא השיב "מה שאמרת במשטרה, אני לא כל כך זוכר". בהמשך אמר שהוא מתרגש והוסיף שבדרך כלל המתלוננת באה לשטוף את הבניין בין השעות 15:00-17:00 ולאחר שנאמר לחוקרת שביום האירוע הנאשם עבד עד שעה 17:30 אז

המתלוננת שינתה את השעות ל- 17:00-19:00.

הנאשם שוב נשאל מה היה ביום האירוע והשיב "לא היה כלום. חיבוקי אותה, איך שהיא באה חיבוקי אותה וזהו".

בחקירה הנגדית, הנאשם אמר שהוא חזר לביתו ביום האירוע בשעה 18:00 ונתן למתלוננת "חיבוק אבהי", בנוכחות אשתו. לדבריו, הוא מחבק חיבוקים אבהיים את כל האחייניות של אשתו, שמגיעות לביתם לפעמים "לאשתי, לא לי... מה יש להן להיות אצלי... אין להן שיחות איתי, רק עם אשתי". בהמשך אמר שכאשר הן באות לביתו, הוא רק שואל לשלומן ו"הן מנשקות אותי ואני מנשק אותן". לאחר מכן אמר, שנהג לנשק אותן רק במקרים מיוחדים, כך גם לגבי האחיינים. הנאשם נשאל האם נהג לנשק אותן כשבאו לביתו או רק במקרים מיוחדים והשיב "אני לא הייתי מנשק אותן כל פעם שהיו באות, באמת שלא, אחת ל... בימי שישי... שהיו באות אלינו לשישי-שבת, לא יודע אם הייתי מנשק אותן, לחיצת יד... לא חושב שכל כך הרבה הייתי מנשק אותן".

הנאשם נשאל מדוע חיבק את המתלוננת באותו יום והשיב "היא באה רק לנקות, חצי שעה והייתה הולכת. אני הגעתי בערך מהעבודה בשעה 18:00 והיא היתה בפרוזדור, שוטפת עדיין, אמרתי לה שלום וחיבוקי אותה ואם אני לא טועה, שמתי את התיק והלכתי לבית הכנסת". כשנאמר לנאשם שקודם הוא אמר שהוא חיבק את המתלוננת בכניסה לבית הנאשם השיב שהוא אינו זוכר ושהוא אדם מבוגר. לדבריו, הוא חיבק את המתלוננת ביד אחת. הנאשם אמר שכאשר הוא עלה במדרגות הבניין הוא הבין שהבניין כבר שטוף "ראיתי שזה רטוב, רואים שזה שטוף". לבסוף אמר שכנראה הוא פגש את המתלוננת כשהיא היתה בתוך הבית, בסלון, היא סיימה לשטוף והתכוונה ללכת לבית. לדבריו, כאשר הוא נכנס אשתו היתה במטבח, המתלוננת בסלון והיא אמרה לאשתו שלום ועמדה ללכת "איך שנכנסתי נתתי לה חיבוק ואם אמרתי שנישקתי אותה, אז אולי על הלחיים". כשנשאל האם הוא בטוח שהוא ראה את המתלוננת בתוך הבית הנאשם השיב "אני לפעמים מתבלבל ולא יודע כלום... ולא יודע לענות במצבים כאלה... כאלה כמו זה שעכשיו".

הנאשם אישר שהוא זוכר בוודאות שפגש את המתלוננת, שחיבק אותה עם יד אחת ונישק אותה על הלחי. לאחר מכן נאמר לנאשם, כי במענה נטען על ידי עורך דינו, כי הנאשם כלל לא פגש את המתלוננת ושהוא היה בעבודה, הנאשם השיב "אני באמת לא זוכר אם ראיתי אותה... אני ממש מצטער אני לא זוכר. אני ממש לא זוכר".

הנאשם נשאל האם הוא שיקר כשאמר שהוא זוכר שפגש את המתלוננת ושהבניין היה שטוף ושאשתו היתה במטבח והנאשם השיב "אני לא זוכר, באמת שאני לא זוכר". לדבריו, הוא גם לא זוכר מה הוא אמר קודם. כשנשאל על ידי בית המשפט "האם עלינו להבין לגבי מה שהעדת בבית המשפט בנוגע לפגישה עם המתלוננת אינו אמת? הנאשם השיב "אינו אמת... זה מה שיצא לי, מה אני אגיד?... אני מבולבל לגמרי, מה לעשות?". כשנשאל שוב "איזה יד, איזה חיבוק, איזה סוג של נישוק, כל זה אינו נכון?" השיב, "זה לא היה". הנאשם למעשה חזר בו מהטענה שפגש את המתלוננת ביום האירוע, על אף העובדה שמסר פרטים לכאורה מפורטים באשר לנסיבות פגישתו עם המתלוננת.

כאשר התובעת הטיחה בנאשם את טענת המתלוננת לגבי האירוע הנאשם השיב שזה לא היה.

הנאשם ציין שמאז שאחייניתו נרצחה במרץ 2016 לעיני ילדיה הוא בטרומה, בלחצים ובמחשבות ולא ישן בלילות. הוא לא קיבל טיפול רפואי מכיוון שהוא במעצר בית, הוא גם לא ביקש טיפול רפואי.

7. אשת הנאשם העידה בבית המשפט. לדבריה, המתלוננת מעולם לא פנתה אליה לגבי מעשיו של הנאשם וכאשר היא הפסיקה לשטוף את בניין המגורים בו הם גרים, היא אמרה לעדה שיש לה לימודים.

העדה אמרה שהמתלוננת נהגה לשטוף את המדרגות וללכת "היא אף פעם לא הייתה באה אלינו אחרי שהייתה שוטפת את המדרגות" בהמשך אמרה שזה היה נדיר שהיא היתה באה אליהם לאחר שהיתה שוטפת "אולי פעם אחת. היא לא הייתה אצלי הרבה בבית".

דין והכרעה

ניסיון החיים והפסיקה מלמדים, כי מטבען של עבירות מין שהן מתבצעות בחדרי חדרים וללא נוכחותם של עדים. על כן, בירור מעורר קשיים, ובראשם ההכרח לעמת בין העדות של הנאשם והמתלוננת (ראה ע"פ 6890/04 **מקסים בלאוסוב נ' מדינת ישראל** תק-על 2005(3), 3264).

מטבע הדברים ההכרעות בדבר המהימנות הן העיקר בתיק מסוג זה ובסופו של דבר בחלק ניכר של המקרים, וכך במקרה שכאן, הכרעות אלה סומכות בעיקר על דברים שיצאו מפי המתלוננת ומנגד מפי הנאשם.

מהימנות עדות המתלוננת

עדותה של המתלוננת קוהרנטית, אותנטית, עקבית ומעוררת אמון והיא גם עשתה מאמץ להיצמד לאמת ולהימנע מהגזמה. המתלוננת לא ניסתה להעצים את האירוע. **אני נותן אמון מלא בעדות המתלוננת.** המתלוננת נחקרה ארוכות בנוגע לפרטי האירוע וניכר היה כי המתלוננת מעידה מדם ליבה:

א. המתלוננת היתה עקבית בתיאורה את האירוע, היא לא ניסתה להעצים את פרטי האירוע והשתדלה לדייק בתיאור מעשיו של הנאשם - המתלוננת חזרה מספר פעמים על כך שהאירוע נמשך לכל היותר כ- 40 שניות. המתלוננת ציינה "עמדתי פשוט לא רחוק ממנו... הוא הושיט לי את שתי הידיים והושיב אותי על הברכיים... אני עם הגב אליו, כשאני כמובן עם בגדים, הוא נוגע לי מעל הבגדים בחזה, מסובב לי את הראש ומנשק אותי, או מנסה לפחות". כשנשאלה מה זה אומר "מנסה" לנשק, השיבה "שהרגשתי... את הלשון שלו... על השפתיים שלי". ברגע זה, לדבריה, היא התעשתה, שחררה את אחיזתו על ידי המרפק, הרביצה לו מכעס וברחה. ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת את האפשרות שתיאמה עם בת דודתה את הגשת התלונה לאחר שגם בת דודתה הגישה תלונה נגד הנאשם, המתלוננת השיבה, שהמעשים המיוחסים לנאשם בתיק הנוגע לבת דודתה מספיק חמורים על מנת שהוא יקבל את עונשו ולכאורה לא היתה סיבה שתתאם איתה את הגשת התלונה "שאני אוסיף את השלושים שניות האלה. כי אצלי זה היה שלושים שניות, שם זה היה כמה שנים". ניכר, כי המתלוננת אינה מנסה להעצים את פרטי האירוע, דבקה בעובדות כפי שהתרחשו ואף מודעת לפער הקיים בין חומרת האירוע שהיא חוותה ובין חומרת האירועים האחרים שיוחסו לנאשם בתיק אחר.

ב. המתלוננת התייחסה לנוכחים בבית הנאשם בזמן האירוע - המתלוננת ציינה, כי אשת הנאשם לקחה כביסה לאחד מחדרי הבית ולא חששה לציין, כי דלת חדרו של בנו של הנאשם היתה פתוחה ואף העלתה את האפשרות, כי ייתכן והוא ראה חלק מהאירוע, שכן חדרו משקיף לסלון.

טענת ב"כ הנאשם כי ישנה "סתירה משמעותית" בעדות המתלוננת בנוגע לעיסוקיה של אשת הנאשם בזמן האירוע - חסרת בסיס. המתלוננת ציינה כי אשת הנאשם "לקחה כביסה לחדר הפנימי". כאשר נשאלה מדוע אשת הנאשם לקחה את הכביסה לחדר, שכן החבלים נמצאים ליד מכונת הכביסה במטבח, המתלוננת השיבה, כי המדובר בכביסה מקופלת. המתלוננת ציינה שגם בחקירתה במשטרה היא לא אמרה שאשת הנאשם היתה עם סל כביסה בידה אלא עם כביסה, הסניגור טען, שאמרה שהיתה עם סל כביסה ושהוא יגיש את אמרותיה על נמת להוכיח את "הסתירה", אך אמרותיה לא הוגשו.

אדגיש, המתלוננת היתה עקבית בגרסתה שבזמן האירוע אשת הנאשם נכנסה לאחד החדרים. אין נפקות לשאלה האם אחזה בידה סל כביסה או כביסה מקופלת, גם אם מכונת הכביסה והחבלים ממוקמים במטבח, הגם שתשובתה במהלך עדותה בבית המשפט, כי כוונתה היתה לכביסה מקופלת, סבירה ואמינה בעיניי.

ג. המתלוננת מיקמה את האירוע בזמן ומקום באופן קוהרנטי - הגם שהמתלוננת הגישה תלונה נגד הנאשם בחלוף 4 שנים ממועד האירוע, המתלוננת זכרה, כי האירוע התרחש ביום ההולדת של אימה, ביום 00.00.2010. כן זכרה, כי המדובר ביום חמישי, שכן נהגה לשטוף את בניין המגורים של הנאשם בימי חמישי או שישי.

ב"כ הנאשם טען, כי עולה סתירה מהותית מדבריה של המתלוננת באשר לשעה בו התרחש האירוע וכן כי ישנו חוסר התאמה בין טענת המתלוננת ובין המצוין בכתב האישום.

במעמד עדותה בבית המשפט, המתלוננת נחקרה ארוכות סביב עניין זה והסבירה שהיא לא ניקתה את הבניין בימים ובשעות קבועות. היא ניקתה בימי חמישי או שישי. בימי חמישי את סיימה את יום הלימודים בערך בשעה 15:00 ולפעמים היא היתה הולכת ישר לאחר הלימודים לנקות את הבניין ולפעמים הלכה קודם לביתה, אכלה, התארגנה והגיעה לאחר מכן לנקות את הבניין.

אמרותיה של המתלוננת לא הוגשו על ידי ב"כ הנאשם, אך במעמד עדותה של המתלוננת בבית המשפט, ציין ב"כ הנאשם בפני המתלוננת כי בחקירתה הראשונה במשטרה מיום 24.11 היא נשאלה באיזו שעה התרחש האירוע והמתלוננת השיבה **"אני לא זוכרת את השעה המדויקת אבל זה היה שעת אחר הצהריים"** (פרוטוקול מיום 13.10.2016 עמ' 50 ש' 14-28) והמתלוננת אישרה שאמרה זאת.

מהמזכר שנכתב על ידי החוקרת חן פנטה ביום 17.12.2014, כי המתלוננת נשאלה תחילה באופן כללי, ולא ביחס ליום האירוע, מהן שעות העבודה שלה בניקיון המדרגות והשיבה **"שעבדה שם בימי חמישי בין השעות 15:00-17:00 הייתה מגיעה ומנקה בערך כחצי שעה ואם לא היתה מגיעה ביום חמישי, הייתה מגיעה ביום שישי בשעות הבוקר או הצהריים"**. לאחר מכן נשאלה באופן ספציפי באשר ליום האירוע ואמרה **"שלא זכור לה באיזה שעה עבדה באותו יום"**.

בעימות בין המתלוננת ובין הנאשם מיום 27.12.2014 המתלוננת נשאלה על ידי הנאשם באיזו שעה התרחש

האירוע והשיבה "בין השעות 17:00-19:00". המתלוננת הסבירה בבית המשפט, כי "אני זוכרת שהיה ערב, שהיה חשוך כשיצאתי ואני יודעת שמשם ממש אחר כך הכנו לחגוג יום הולדת לאמא שלי אצל אחותי".

אין מצופה מקרבן של עבירות מין, בייחוד אלה הנעשים בתוך המשפחה, כי יזכור את שעת האירוע המדויקת בחלוף 4 שנים ממועד האירוע. אין בדבריה של המתלוננת כל סתירה, שכן כבר בחקירתה הראשונה, כאשר המתלוננת נשאלה באופן ספציפי לגבי שעת האירוע היא ציינה, כי האירוע התרחש "אחר הצהריים". אף אם המתלוננת הגיעה לבניין המגורים בשעה 17:00 ביום האירוע (גרסה המתיישבת עם טווח השעות של המתלוננת), הביאה את חומרי הניקיון מביתם של הנאשם ודודתה, לאחר מכן שטפה את הבניין וחזרה לבית דודתה, עדיין במבחן ההזדמנות, גם אם הנאשם הגיע לביתו בשעה 18:00 באותו יום, אין באמור כדי לפגום בגרסת המתלוננת באשת לקרות האירוע, בייחוד כאשר ישנם חיזוקים רבים לגרסתה וביניהם גרסתו השקרית של הנאשם ביחס לאירוע ובמיוחד כאשר בחקירתו הנגדית גם הודה שפגש בה ואף חיבק אותה.

חובת ההנמקה

1.

סעיף 54א לפקודת הראיות [נוסח חדש]

תשל"א- 1971 קובע, כי:

54א. (א) ...

(ב) הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו.

סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות ביטל את דרישת הסיוע לעדות של קרבן של עבירות מין, ובמקומה באה "חובת הנמקה", המחייבת ליתן נימוקים לביסוס ההרשעה על פי עדות יחידה של קרבן עבירה בעבירות מין.

בספרו של י' קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, מהדורה משולבת ומעודכנת, התש"ע - 2009, עמ' 220-223, נכתב באשר לחובת ההנמקה, כי:

"ההנמקה חייבת להיות ממשית... וככל שהעדות העיקרית "חלשה" יותר, תידרש הנמקה ממשית יותר..." ובהמשך **"חובת ההנמקה, מדברת בהנמקה שבהיגיון ובשכל ישר, שיש בה כדי להסביר על שום מה רשאי בית המשפט לסמוך הרשעה בהקשר זה על עדות יחידה של קרבן עבירה, על אף הסיכונים הכרוכים בכך ומטבע הדברים שאותם גורמים ראייתיים, שנקבעו בשעתו בהלכה הפסוקה כמספקים את דרישת הסיוע - הן הכללית והן המיוחדת לעבירות מין - יספקו גם את חובת ההנמקה שבאה במקומה. מאידך גיסא, אותם גורמים ראייתיים שהיה בכוחם עד כה רק לתמוך ולחזק את העדות היחידה של קרבן העבירה, אך לא הספיקו לעמוד בדרישת הסיוע - יוכלו עתה לספק את דרישת ההנמקה".** בע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.10.2012), נקבע:

"על טיבה ועל אופיה של חובת ההנמקה עמד השופט א' רובינשטיין בצינו: בהעדר [דרישת] סיוע יכולה הכרעת הדין להיות מושתתת על ממצאי מהימנות שקבע בית המשפט ועליהם בלבד, ומתן אמון מלא ומפורש בגרסת אחד הצדדים יש בו כדי לספק את דרישת "מתן הטעם" (ע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל פ"ד מב(4) 45, 50 (השופט אריאל); ע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (השופט

שטרסברג-כהן)). קל וחומר, כאשר התרשמותו של בית המשפט ממהימנות המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות (י' קדמי על הראיות (תשס"ד) 189 (להלן: קדמי)); ככל שהעדויות העיקריות 'חלשה' יותר, תידרש הנמקה 'ממשית' יותר (שם, עמ' 188). חובת ההנמקה עניינה הסבר, מעוגן בהיגיון ובשכל הישר. על שום מה ראוי בית המשפט לסמוך הרשעה בהקשר זה על עדות יחידה של קרבן העבירה (שם, עמ' 189) " (עניין וורקו, פסקה ה(2) לפסק דינו).

כפי שיפורט להלן, לא רק שעדות המתלוננת איתנה ומהימנה וההנמקה לכך, במקרה שבפנינו ברורה, אלא שיש גם סיוע ממשי לעדות המתלוננת, בין היתר בעדויות בדבר מצבה הנפשי ושיקרי הנאשם, ולעניין זה נקבע:

"... רוחב יריעת המחלוקת בין התביעה להגנה ישליך על אופייה של ראיית הסיוע הנדרשת באותו עניין. עמד על כך השופט נ' הנדל בעניין פלוני, באמרו את הדברים הבאים:

יש לבחון את חזית המריבה שבין הצדדים במקרה הקונקרטי, באופן שכלל שהכחשתו של הנאשם את המעשים היא כללית וטוטאלית יותר, גם היקפה של ראיית הסיוע הנדרשת יכול להיות מצומצם יותר. בהתאם לכך, אינו דומה היקפה הנדרש של ראיית הסיוע במקרה בו נאשם טוען כי כלל לא היתה התרחשות, לבין היקפה הנדרש במקום שמסכים לכך שהיה אירוע, אך מכחיש את מעורבותו. במקרה האחרון, ראיית הסיוע צריכה למשל להתייחס לזהותו של הנאשם, ואילו בראשון די בכך שתתמוך בקיום ההתרחשות" (שם, בפסקה 12; ראו גם: ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011); י' קדמי על הראיות חלק ראשון (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009), 264-267)).

מתוך ע"פ 2686/15 מדינת ישראל נגד אריאל ברק בנטו (5.3.17).

במקרה שלנו, תחילה טען הנאשם להד"ם ביחס לטענותיה המפלילות של המתלוננת ואף טען לאלילי, אך בעדותו בביהמ"ש הודה שהיה מפגש ביום הרלוונטי, והוסיף: "איך שנכנסתי נתתי לה חיבוק ואם אמרתי שנישקתי אותה, אז אולי על הלחיים" ובהמשך גם אישר שהוא זוכר בוודאות שפגש את המתלוננת, שחיבק אותה עם יד אחת ונישק אותה על הלחי. לאחר מכן חזר בו וטען שלא אמר אמת בביהמ"ש.

במקרה דכאן, נוסף להתרשמותי החיובית מעדותה של המתלוננת, גרסתה המפלילה מתחזקת ומסתייעת בראיות נוספות, המהוות יחד, אף למעלה מחובת ההנמקה הנדרשת:

2. המתלוננת סיפרה לאחותה הגדולה על קרות האירוע מספר חודשים לאחר שהתרחש - אחות המתלוננת העידה, כי מספר חודשים לאחר קרות האירוע, המתלוננת שיתפה אותה בכך שנפגעה מינית על ידי הנאשם. בזמן זה, טרם נחשפה פרשת הפגיעה המינית כלפי בנות דודתה של המתלוננת ולא ניתן להגיד, כי היה בכך כדי להשפיע על המתלוננת להעליל, לכאורה, על הנאשם עלילת שווא.

אחות המתלוננת נחקרה ביום 25.11.2014 ודבריה באשר לפרטי האירוע תואמים לתיאור המתלוננת. אחות המתלוננת סיפרה שכאשר אשת הנאשם היתה באחד מחדרי הבית, הנאשם היה בסלון והמתלוננת עמדה עם הגב אליו, הנאשם תפס את המתלוננת, סובב אותה והושיב אותה על איבר המין שלו והתחיל לגעת לה בשדיים ונישק אותה עם לשון. אחותה אף ציינה שמרוב בהלה המתלוננת הגיבה והרביצה לו "אני חושבת שהיא נתנה לו אגרוף". היא אמרה שזה היה ממש עניין של רגעים, היא אמרה לו בן זונה ולא חזרה לשם עד היום".

ב"כ הנאשם טען, כי מחד גיסא ישנן סתירות מהותיות בין גרסאות המתלוננת ואחותה ומאידך גיסא, כי השתיים תיאמו עדויות. מעבר לעובדה, כי המדובר בטענות סותרות שכן אם השתיים תיאמו עדויות, לכאורה לא אמורות להיות סתירות בין הגרסאות, איני מקבל לא את הטענה הראשונה בדבר סתירות מהותיות בין העדויות ולא את הטענה השניה בדבר תיאום עדויות:

א. ב"כ הנאשם טען, כי העובדה שהמתלוננת טענה שהנאשם הושיב אותה על הברכיים סותרת את גרסת האחות שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם הושיב אותה על איבר מינו.

המתלוננת הסבירה את הדברים בעדותה בבית המשפט **"ברגע שהוא הושיב אותי על רגל שמאל שלו, מן הסתם זה היה במקביל לאיבר המין. הגיוני"**. המתלוננת ציינה שכנראה כך אחותה הסיקה, **"כי ברכיים זה ברכיים, מעל לברכיים יש ירכיים ובין הירכיים יש איבר מין. הרי לא יכולתי לשבת על הברך עצמה, אז כנראה שישבתי על הירך מן הסתם"**.

דהיינו, שמדובר באותה תנוחה, שכן הן לפי גרסת המתלוננת והן לפי גרסת אחותה, המתלוננת סיפרה שהנאשם ישב על הספה, המתלוננת עמדה והנאשם הושיב אותה עליו.

ב. ב"כ הנאשם טען, כי בעוד אחות המתלוננת ציינה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם סובב אותה, המתלוננת סיפרה שהנאשם הביא אותה עם הגב אליו.

אין המדובר בסתירה מהותית בין הגרסאות. אחות המתלוננת העידה, כי המתלוננת עמדה עם הגב לנאשם, הנאשם תפס את המתלוננת, **סובב אותה** והושיב אותה על איבר מינו והתחיל לגעת בה בשדיים ונישק אותה עם לשון. המתלוננת ציינה שהיא עמדה עם הגב לנאשם, הנאשם הושיב אותה על ברכיו, הנאשם נגע בחזה, **סובב לה את הראש** ונישק אותה (פרוטוקול מיום 13.10.2016 עמ' 16). יש לציין, כי המתלוננת חשפה את האירוע בפני אחותה מספר חודשים לאחר שהתרחש וכשלוש שנים לפני תלונתה במשטרה וחקירתה של האחות. לפיכך, אין לצפות, כי אחות המתלוננת תחזור מילה במילה אחר הפרטים שנמסרו לה על ידי המתלוננת, בייחוד כך כאשר התיאור הכללי של האירוע תואם לתיאור שמסרה המתלוננת.

ג. ב"כ הנאשם טען, כי רק במעמד עדותה של המתלוננת בבית המשפט, היא אמרה שהיא קיללה את הנאשם במילים "בן זונה" במעמד האירוע, כפי ציינה אחותה במעמד חקירתה במשטרה ולפיכך המדובר בתיאום עדויות.

המתלוננת נשאלה האם דיברה אל הנאשם באותו רגע והשיבה **"אני חושבת שקיללתי אותו... אני מניחה שקללות רגילות כמו בן זונה"**. המתלוננת אישרה שהיא לא אמרה בחקירותיה שהיא קיללה את הנאשם. נאמר לה שאחותה כן אמרה שהמתלוננת אמרה לנאשם "בן זונה". המתלוננת השיבה **"זה לא דבר שאני מתנאה בו עכשיו, שאני מקללת ובנוסף, לא הרגשתי צורך לספר דבר כזה"**.

המתלוננת נשאלה באופן פוזיטיבי האם דיברה אל הנאשם במעמד האירוע וציינה שקיללה אותו. אין בכך שלא ציינה זאת בחקירותיה במשטרה מיוזמתה כדי להעלות חשש לתיאום עדויות בינה ובין אחותה, שכן עניין זה אף אינו נוגע לליבת האירוע.

3. מצבה הנפשי של המתלוננת בעת החשיפה ובעת חקירתה במשטרה מחזק את מהימנותה.

"הלכה פסוקה היא, כי מצבו הנפשי של קורבן לעבירת מין, בסמוך לאירוע הנטען או בשעה שהוא נדרש להתייחס לאירוע זה, יכול לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעדותו (ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014); ע"פ 6140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (9.5.2012); י' קדמי על הראיות, חלק ראשון 255 (2009)). הטעם לכך הינו, כי מצבו הנפשי של קורבן העבירה אינו נתון לשליטתו, ולפיכך הוא נחשב כראיה ממקור עצמאי וחיצוני לעד, שעדותו טעונה סיוע (ע"פ 5348/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.4.2016); ע"פ 5676/10 שונים נ' מדינת ישראל (23.8.2012); ע"פ 3416/98 איפרגן נ' מדינת ישראל (1.1.2000))."

מתוך ע"פ 2686/15 מדינת ישראל נגד אריאל ברק בנוטו (5.3.17). (בפסקה 55).

א. אחות המתלוננת, שנחשפה לאירוע שחוותה המתלוננת לפני כולם, ציינה שהמתלוננת פיתחה חרדות, שמנה מאוד והיא בטוחה שזה קשור לפגיעה שחוותה.

ב. אף אם המתלוננת ציינה שביום בו המתלוננת נחשפה לכך שהנאשם פגע אף בבת דודתה, היא "היתה היסטורית, במצב ממש לא טוב, היא לא הפסיקה לבכות, מסתבר שבאותו יום היא שמעה מה קרה במשפחה..."

ג. החוקרת חן פנטה כתבה מזכר ביום 29.12.2014 (ת/א2) באשר למצבה הנפשי של המתלוננת בעת חקירתה במשטרה מהמזכר עולה, כי במהלך גביית העבדות מהמתלוננת ביום זה, המתלוננת בכתה והייתה מאוד נסערת, כאשר נתבקשה לספר על האירוע.

4. המתלוננת הפסיקה לנקות את בניין המגורים של הנאשם - אם המתלוננת העידה, כי יום - יומיים לאחר יום הולדתה, המתלוננת ביקשה ממנה שתגיד לאשת הנאשם, שהיא לא יכולה לנקות יותר את מדרגות בניין המגורים מכיוון שיש לה לימודים והמתלוננת העידה בביתה המשפט, כי הפסיקה לנקות את הבניין בשל האירוע. אף אשת הנאשם והנאשם בעצמו ציינו, כי המתלוננת הפסיקה לנקות את הבניין "בגלל לימודים". הנה כי כן, בסמיכות לאירוע הנטען, המתלוננת הפסיקה לנקות את בניין המגורים של הנאשם. המדובר באקט אותנטי שנעשה בזמן אמת וכיום נבחן בדיעבד לאור טענות המתלוננת ולפיכך יש לו משקל והוא מחזק את מהימנותה של המתלוננת.

5. היעדר מניע להפללה - לא מצאתי כל מניע או הסבר לכך שהמתלוננת תמציא עלילה זדונית שבוצעו בה עבירות מין על ידי הנאשם. ובלשונה של המתלוננת עצמה: "אני בחורה בת 22, בתחילת דרכה בחיים. בין אם זה לימודים ובין אם זה עבודה ובין אם זה הישגים, אין לי שום אינטרס להכניס את עצמי לחור כזה, לבועה כזאת רעה של מעשים שנעשו לי, סתם. אני לא רוצה לעשות רע לעצמי ובעצם בעובדה שאני פותחת את כל הסיפור הזה, זה כן, זה להכניס את עצמי שוב פעם לאותו המקרה וזה גם ככה דרש התמודדות לא קלה, אין לי אינטרס להרוס משפחה ואין לי אינטרס להעליל על הנאשם עלילות שווא" (פרוטוקול מיום 13.10.2016 עמ' 17 ש' 7-12). גם במעמד העימות עם הנאשם במשטרה, המתלוננת אמרה לו "למה שאני יכניס את עצמי בת 20 לתחנת המשטרה ויתחיל את כל התהליך הזה? למה אתה חושב שאני רוצה להרוס לך את החיים ואת המשפחה". (כך במקור - נ.ז.).

יתרה מכך, מעובדות המקרה עולה שהמתלוננת עשתה מאמץ לשמור את האירוע בסוד במשך תקופה ארוכה יחסית, התקשתה לחשוף אותו בפני הוריה וחשפה אותו בפני הוריה רק כאשר נודע לה על המעשים המיוחסים לנאשם כלפי בנות הדודות שלה.

המתלוננת ציינה, כי החליטה שלא להגיש תלונה נגד הנאשם מיד לאחר החשיפה מכיוון שרצתה להתקדם בצבא וחששה כי הדבר יהווה מכשול בפניה. במעמד העימות המתלוננת אמרה שהגישה את התלונה רק עכשיו מכיוון ש"קודם כל היה לי הרבה יותר נוח לדבר אחר כך, אני לא דיברתי עם אף אחד שקשור לתיקים שלך, ואבא שלי שאשתך מאוד יקרה לו, הוא לא רצה שאני אגיש תלונה כי הוא דאג לילדים שלכם, אני הייתי בצבא אני הייתי לקראת פיקוד בקצונה ולא רציתי זה יהרוס לי ובצבא מטפלים בזה עם פגישות ולא היה מתאים לי". חיזוק לכך נמצא במסמך שהונפק מהמערכת הצבאית לפיו ביום 02.04.2013 המתלוננת פנתה למהו"ת בעקבות אירוע שחוותה, הגיעה לפגישה אחת ולאחר מכן סיכמה שאם תהיה מעוניינת בהמשך טיפול, היא תיצור קשר עם מהו"ת ויתאמו פגישה.

לא רק שכבישת העדות מצביעה על היעדר מוטיבציה להפללה והיא גם מוכרת היטב במקרים מסוג זה ובייחוד כאשר מדובר בעבירות מין בתוך המשפחה, אלא שיש כאן גם הסבר לכך שבסופו של דבר החליטה לחשוף את הסוד בפני בני משפחתה והוא נעוץ בכך שנחשפה למעשים המיוחסים לנאשם כלפי בנות דודתה, וכן יש הסבר לכך שלא הגישה תלונה מיד לאחר החשיפה והא נעוץ בתגובת אביה ובעובדה שלא רצתה שהדבר יהווה מכשול בדרכה הצבאית, ולדבריה "אני ידעתי שברגע שאני משתחררת אני סוגרת את המעגל הזה. ממש זמן קצר לפני השחרור שלי הלכתי והגשתי תלונה וזה" (פרוטוקול מיום 13.10.2016 עמ' 14 ש' 21-22).

המתלוננת העידה שהשתחררה מהצבא בתאריך 31.03.2015. התלונה הוגשה ב- 12/2014.

6. גרסתו השקרית של הנאשם, כפי שיפורט.

מהימנות הנאשם

עדות הנאשם הותירה רושם מר ושלילי, בלשון המעטה. במקום להתמקד במתן תשובות לשאלות שנשאל, עשה הנאשם מאמץ להתחמק ממתן תשובות ענייניות תוך שהוא מנסה לערפל את התשובות, להתאימן ולשנותן על פי התפתחות החקירה. אינני נותן כלל אמון בעדותו של הנאשם.

בחקירתו במשטרה, הנאשם טען שהאירוע לא התרחש אך מנגד כאשר נשאל האם הפעם האחרונה שהמתלוננת היתה בביתם, היתה ביום האירוע, הוא השיב "כן, אני חושב".

הנאשם העיד בבית המשפט, כי במעמד האירוע, הוא רק חיבק את המתלוננת "חיבוק אבהי" ולא מעבר לזה. לאחר מכן הנאשם שחזר את האירוע וטען "אני הגעתי מהעבודה בשעה 18:00 והיא היתה בפרוזדור, שוטפת עדיין, אמרתי לה שלום וחיבקתי אותה ואם אני לא טועה, שמתי את התיק והלכתי לבית הכנסת" בהמשך אף ציין שהוא זוכר שעלה במדרגות, הבין שהבניין שטוף "ראיתי שזה רטוב, רואים שזה שטוף".

ככל שנשאל על פרטי האירוע, הסתבך הנאשם בתשובותיו, הנאשם "לא זכר" אם המתלוננת היתה בתוך הבית או מחוץ לבית כאשר הוא הגיע, בתחילה טען שחיבק אותה בנוכחות אשתו, כאשר המתלוננת היתה בתוך הבית, לאחר מכן אמר

שחיבקה בפרוזדור ולבסוף טען שזה היה בסלון, כאשר אשתו היתה במטבח. הנאשם אישר שהוא זוכר בוודאות שפגש את המתלוננת, שחיבק אותה עם יד אחת ונישק אותה על הלחי. כאשר נאמר לנאשם, כי במענה לכתב האישום נטען על ידו, כי כלל לא פגש את המתלוננת ביום האירוע ושהיה בעבודה, הנאשם השיב "אני באמת לא זוכר אם ראיתי אותה... אני ממש מצטער אני לא זוכר. אני ממש לא זוכר". גם כאשר נשאל על ידי בית המשפט, האם יש להבין מדבריו שכל מה שהעיד בנוגע לפגישה עם המתלוננת אינו אמת, הנאשם השיב "אינו אמת". הנאשם למעשה טען ששיקר במעמד עדותו בית המשפט.

ניסיונו של ב"כ הנאשם בסיכומיו ליישב בין שקריו של הנאשם, חסר כל בסיס.

ב"כ הנאשם טען כי טענת הנאשם היתה, כי "אם לשיטת המתלוננת האירוע היה בין 15:00-17:00 הרי שבשעות האלה, דרך קבע, הוא מצוי בעבודה...אם האירוע היה בין 17:00-19:00 כי אז הנאשם אומר כי האירוע המיני אותו מתארת המתלוננת לא היה".

דברים אלה אינם מתיישבים עם דברי הנאשם בעצמו, אשר התייחס לאירוע באופן ספציפי ונדמה היה כי שחזר את יום האירוע במעמד עדותו בבית המשפט, עד כדי כך שזכר שעלה במדרגות הרטובות של הבניין, שנשטף מספר דקות קודם על ידי המתלוננת לטענתו. כמו כן, הנאשם העיד, כי שיקר במעמד עדותו בביתו משפט ולא כי המדובר בטענת הגנה חלופית, כפי שטען ב"כ הנאשם.

הלכה היא, כי שקריו של הנאשם וסתירות בגרסאותיו במהלך העדות, יכולים להביא לדחיית גרסתו של הנאשם ומחזקים את ראיות התביעה. בעניין זה כבר נפסק בע"פ 334/02 דידי סיבוני נ' מדינת ישראל תק-על 2003(1), 237:

"לטענת המשיבה, את השקרים האלה יש לזקוף לחובת המערער, וטענה זו מקובלת עלי, הואיל וגם אם אין בשקרים, לכשעצמם, להוות בסיס להרשעה, יש בהם כדי לחזק את ראיותיה האחרות של המשיבה, הואיל והלכה היא שלשקר יש "משקל ראייתי עצמאי משלו, כראייה נסיבתית הנוצרת בהתנהגות מפלילה שיש עמה ביטוי לתחושת אשם" (ראו ע"פ 517/86, ברוקס נ' מדינת ישראל, פד"י מג(441, 441, 3); ע"פ 2109/96, אלעביד נ' מדינת ישראל, פד"י נא(673, 721, 1); ע"פ 161/72, סרסור נ' מדינת ישראל, פד"י כח(220, 203, 2); ע"פ 694/83 דנינו נ' מדינת ישראל, פד"י מ(249, 256, 4)).

וכן ראו ע"פ 2686/15 מדינת ישראל נגד אריאל ברק בנטו (5.3.17) בפסקה 58:

"כידוע, בתנאים מסוימים, שקריו של נאשם עשויים לשמש כראיית חיזוק ואף כסיוע לגרסה המפלילה. זאת, כאשר מדובר בשקר בעניין מהותי; אשר מוכח בראיה או בעדות עצמאית; השקר ברור וחד משמעי; והוא מכוון להכשיל את החקירה ולהטעות את בית המשפט; ותנאי נוסף הוא כי השקר קשור לעבירה עליה נסב המשפט ואינו נובע מעילה שאינה רלבנטית לצורך בירור האשמה (ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203 (1974); דנ"פ 4342/97 אל עביד נ' מדינת ישראל (28.4.1998); ע"פ 8754/13 סעדה נ' מדינת ישראל (15.1.2015)). כפי שצינתי, בהקשר זה, בע"פ 3731/12 סוילם נ' מדינת ישראל (11.11.2014), 'שקרי הנאשם בחקירה אינם יכולים להחליף את התשתית הראייתית הנדרשת לצורך הרשעה, אך ניתן לייחס להם משקל עצמאי, כראיה המחזקת את ראיות התביעה [...] כוחם הראייתי של השקרים מותנה בהיעדרו של הסבר סביר, שניתן על-ידי הנאשם לאותם שקרים" (שם, בפסקה 75). "

בהתאם לאמור לעיל, אני מציע לחברי לקבוע מעבר לכל ספק סביר, כי המתלוננת אכן חוותה את האירוע המתואר בכתב האישום וגרסתה ביחס לפרטי האירוע אמינה ונתמכת במספר ראיות, המהוות אף למעלה מחובת ההנמקה הנדרשת בסעיף 54א לפקודת הראיות, לרבות גרסתו השקרית של הנאשם.

**אני מציע לחברי, להרשיע את הנאשם בביצוע מעשה מגונה בבת משפחה, עבירה לפי סעיף 351(ג)(2),
בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.**

השופט יעל רז-לוי:

קראתי בעיון את חוות דעתו של חברי האב"ד, סגן-הנשיאה, כב' השופט זלוצ'ובר ואני מצטרפת לכל האמור בה וכן להערות חברי השופט פרידלנדר באשר לרושם הטוב מעדות המתלוננת ולרושם השלילי ביותר מעדות הנאשם; אשר לא בחל באמירת כל אשר סבר שייטיב עמו, וזאת גם תוך כדי עדותו בבית המשפט. את שינוי החזית הבלתי פוסק הנאשם פטר באמירה של - כן שיקרתי- כאילו בכך יצא פטור בלא כלום, ולא כך היא. הדבר אך מוביל לחוסר האמון המוחלט בכל גרסתו ומותיר את עדות המתלוננת - האמינה והמוצקה - במלוא עוצמתה.

השופט שלמה פרידלנדר:

אני מצטרף לחוות-דעתו של חברי האב"ד, סגן-הנשיאה, כב' השופט זלוצ'ובר.

אבקש להוסיף ולציין כי אף אני התרשמתי מאוד לחיוב מעדותה של המתלוננת, ומאוד לשלילה מעדותו של הנאשם.

המתלוננת התקשתה להעיד ונאבקה במבוכתה כדי לדבר. היא נשמעה מאוד כנה ואמינה. כשדיברה על תגובת אביה הלא-תומכת, בכתה. היא השיבה בפירוט, בביטחון ובהחלטיות ולא הסתבכה בתשובותיה חרף שאלות הסניגור שהיו עלולות לבלבל אדם שאינו בטוח בנכונות עדותו. במהלך תשובתה בעניין ניסיונו של הנאשם לנשקה, תוך שהוא מלקק את שפתייה - ניכר היה שהיא נסערת, באופן שהרשים אותי כאותנטי לחלוטין. גם הגיחוך שבו הגיבה על שאלת הפיצוי נשמע אותנטי לחלוטין. הפסקת העבודה בניקיון בבית הנאשם, מיד לאחר תאריך האירוע, היא עניין אובייקטיבי המחזק את גרסתה, גם אם כלפי חוץ תלתה זאת באילוצי לימודיה. גם עדותה, שנשמעה אמינה, על המחיר ששילמה ביחסיה עם אביה, ועדותה כי צפתה מראש את הקושי המשפחתי עוד לפני שחוותה את תגובת אביה - מאירים באור בלתי-סביר את הטענה כי המתלוננת העלילה על הנאשם.

חברי עמד על הסתירות הרבות בעדות הנאשם, אשר זגזג כמעט בין כל החלופות האפשריות - מהיעדר מפגש עד אישור כי חיבק ונישק את המתלוננת, הגם שלא באופן מיני. מעבר לסתירות-תוכן אלו, אף אני שותף להתרשמותו של חברי מאותות אי-האמת שעדותו של הנאשם הייתה שזורה בהם.

אני מצטרף, אפוא, לדעת חברי כי יש להרשיע את הנאשם במעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

אשר על כן הוחלט, פה אחד, כאמור בחוות דעתו של השופט נתן זלוצ'ובר **להרשיע את הנאשם בביצוע מעשה**

מגונה בבת משפחה, עבירה לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)9(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כד ניסן תשע"ז, 20 אפריל 2017, במעמד הצדדים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצ'ובר, שופט אב"ד
סגן הנשיאה